

РЕШЕНИЕ

№ 5176

гр. София, 16.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21
състав,** в публично заседание на 22.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2313** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] и адрес [населено място], [улица], представлявано от управителя Б. В. Г. срещу ревизионен акт № Р-22221720000071-091-001/11.08.2020 г., издаден от В. В. - на длъжност „Началник на сектор“, орган възложил ревизията и П. Б.-Д., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП - С. град – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1689/06.11.2020 г. от Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” - [населено място]. С жалбата се иска отмяна на ревизионния акт. Жалбоподателят излага, че неоткриването на адреса за кореспонденция на доставчиците и непредставянето на документи от тяхна страна не може да бъде мотив за отказването на правото на данъчен кредит по издадените от него фактури. Твърди, че в случая е следвало дружеството да бъде уведомено по допустимия по реда на ДОПК ред с цел предоставянето на допълнителни документи. Сочи, че меродавно за законосъобразното определяне на данъчните задължения е установяването по безспорен начин на наличието на данъчно събитие по реда на чл. 25 от ЗДДС и че собствеността върху стоките е била прехвърлена. Аргументира се, че по отношение на доставките на стоки следва да се има предвид, че за тяхното осъществяване не винаги е необходимо наличието на кадрова обезпеченост на доставките, а преди всичко свободен паричен ресурс. Твърди също така, че ако на някои от преките или предходни доставчици на дружеството са били издавани ревизионни актове, то тези факти не би следвало да се отразят на достоверността на осъществените впоследствие

доставки, доколкото самите ревизионни актове не са пряко доказателствено средство за наличието или липсата на определена доставка.

Ответникът – Директорът на Дирекция ОДОП-С. – в съдебно заседание не се представлява. По делото е постъпила писмена молба, с която е изразено становище за неоснователност на оспорването. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени предоставените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221720000071-020-001/08.01.2020 г., издадена от В. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед № РД-01-818/10.05.2019 г. на директора на ТД на НАП - С.. С тази ЗВР е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията за данък върху добавената стойност /ДДС/ за данъчни периоди от м. 04.2018 г. до м. 11.2019 г.

Заповедта е връчена на електронния адрес на дружеството на 22.01.2020г. По реда на чл. 113, ал.3 във връзка с чл. 114, ал. 2 от ДОПК, срокът е продължен до 22.05.2020 г. със ЗИЗВР № Р-22221720000071-020-002 от 13.04.2020 г., издадена от органа възложил ревизията.

Резултатите от ревизията са отразени в Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221720000071-092-001/04.06.2020 г., връчен на дружеството, ведно с доказателствата, електронно на 15.06.2020 г. На основание и по реда на чл. 117, ал. 5 ДОПК от ревизирания субект е подадено възражение срещу констатациите в РД с вх. № 53-00-699#7/28.07.2020 по регистъра на ТД на НАП С., което по изложените в акта мотиви е прието за процесуално допустимо, а разгледано по същество - за неоснователно.

Ревизионното производство завършва с РА № 222217200000-091-001/11.08.2020 г., връчен електронно на дружеството на 17.08.2020 г.

Ревизията е първа за определяне на задълженията за ДДС за ревизираните периоди. С РА на дружеството са установени допълнителни задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/, вследствие на отказан данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК] в общ размер на 19 191,20 лв. и лихви за забава в размер на 2 993,93 лв.

В срока по чл. 152, ал. 1 ДОПК от ревизирания субект до директора на Дирекция „ОДОП“ е постъпила жалба срещу констатациите на органите по приходите в процесния РА, вх. № 23-22-1336/02.09.2020 г. по регистъра на дирекция „ОДОП“ С..

В законоустановения срок директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С. е издал мотивирано Решение № 1689/06.11.2020 г., с което спорният РА е потвърден изцяло.

По време на проверката органите констатира, че дейността на [фирма] през ревизираните периоди е поддръжка и ремонт на компютърни системи, лаптопи, принтери и доставка на стоки /канцеларски материали/, която е извършвана от офис, находящ се [населено място], [улица] /седалище, адрес на управление и адрес за кореспонденция на дружеството/. Установяват, че дружеството е декларирало данни за едно наето лице на трудов договор, на длъжност „управител“ в икономическа дейност „Ремонт на компютри и периферни устройства за тях“. За 2019 г. е подал

справка по чл. 73. ал. 1 от Закона за данък върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ за платено възнаграждение на 1 лице. Дружеството е регистрирано по ЗДДС, считано от 12.04.2018 г.

В ревизионното производство с цел установяване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане, на ревизираното лице са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/. Представените документи и обяснения са описани в РД. Отбелязано е, че с ИПДПОЗЛ № Р-22221720000071-040-003/18.05.2020 г. му е указано да представи справка за получените и извършени доставки през ревизираните периоди, която да съдържа информация за получени фактури с данни за доставчика, вид, количество и стойност на получените доставки и последващата им реализация - издадена фактура с данни за клиента. Такава не е представена.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] - преки доставчици на жалбоподателя. Резултатите били обективирани в Протоколи за извършени насрещни проверки /ПИНПУ/.

Извършени са редица други процесуални действия, като проверка на оригинали на търговски и счетоводни документи на дружеството на определено от него място за извършване на ревизията - [населено място],[жк], [жилищен адрес]. Съставен е Протокол № 1625634 от 05.02.2020 г.

След преглед и анализ на събраните доказателства проверяващият екип е преценил, че за [фирма] не се следва данъчен кредит в общ размер на 19 191,20 лв. по фактури както следва:

- по 2 фактури, издадени от [фирма], за данъчен период м. 04.2018 г. в общ размер на 1 100,00 лв., предмет на доставките - компютърни части и консумативи,
- по 4 фактури, издадени от [фирма], за данъчни периоди от м. 04.2018 г. до м. 07.2018 г. в общ размер на 1 430,00 лв., предмет на доставките - канцеларски материали и компютърни части и консумативи;
- по 6 фактури, издадени от [фирма], за данъчни периоди от м. 05.2018 г. до м. 07.2018 г. и от м. 09.2018 г. до м. 11.2018 г. в общ размер на 2 749,00 лв., предмет на доставките - компютърни консумативи;
- по 12 фактури, издадени от [фирма], за данъчни периоди от м. 05.2018 г. до м. 12.2018 г. в общ размер на 5 007,80 лв., предмет на доставките - компютърни части и консумативи;
- по 15 фактури, издадени от [фирма], за данъчни периоди от м. 04.2019 г. до м. 10.2019 г. в общ размер на 5 979,40 лв., предмет на доставките - компютърни части и консумативи;
- по фактура №93/22.11.2019 г., издадена от [фирма], за данъчен период м. 11.2019 г. в размер на 600,00 лв., предмет на доставката - компютърни части и консумативи;
- по 6 фактури, издадени от „Е. ЕЛ Т. Е.“, за данъчни периоди от м. 01.2019 г. до м. 03.2019 г. в общ размер на 2 325,00 лв., предмет на доставките - компютърни части и консумативи, копирна хартия.

Органите по приходите са констатирани, че изброените доставчици са регистрирани лица по ЗДДС към датите на издаване на фактурите, а впоследствие дерегистрирани при установени обстоятелства по чл. 176 от ЗДДС, с изключение на [фирма].

По реда на чл. 32 от ДОПК на [фирма], [фирма] и [фирма] са връчени ИПДПОЗЛ,

а на [фирма] - по реда на чл. 30, ал. 1 от ДОПК /на пълномощник/. Изисканите документи и обяснения не са представени.

В хода на насрещни проверки [фирма], [фирма] и [фирма] са представили оборотна ведомост, хронологичен регистър, главна книга, Отчет за приходите и разходите за периода от 01.04.2018 г. до 30.11.2019 г. и копия на фактури, Приемо-предавателни протоколи /ППП/ и рамкови договори за услуги съответно от 10.03.2018 г., 12.04.2018 г. и 03.05.2018 г. за доставка на компютърни части, компютърни консумативи, канцеларски материали, ремонтни дейности, копирна хартия.

От ревизиращият екип по време на проверката е изследвана и кадровата, техническата и материалната обезпеченост на изброените доставчици с оглед възможността да извършат спорните доставки па компютърни части/консумативи и копирна хартия. Установено е, че [фирма] е декларирало данни за 1 наето лице на трудов договор на длъжност „перач“, а останалите дружества - не са декларирали данни за наети лица на трудови договори. Доставчиците не са подали декларации обр. 1 и обр. 6 за процесиите периоди. Констатирано е, че те са включили в дневник покупки фактури за получени доставки на стоки и услуги, които не са декларирани в дневник продажби от доставчиците им, и фактури с доставчици –рискови дружества. Отражено е също и обстоятелството, че [фирма] е декларирало получени доставки от [фирма] /доставчик на ревизираното дружество/. Описано е, че отчетните регистри и СД по ЗДДС за м. 04.2018 г. на [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] и за м. 05.2018 г. и м. 06.2018 г. за [фирма], [фирма] и [фирма] са подадени от IP адрес 149.62.200.94 с автор на КЕП: N. V. E.. Обобщено е, че спорните доставчици са въвели в експлоатация електронни касови апарати с фискална памет в офиси, представляващи обект за предоставяне на рекламни/печатни услуги / [фирма]/, обект за търговия на едро с други стоки, неklasифицирани другаде / [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]/, обект за търговия на дребно с разнородни нехранителни стоки / [фирма]/, обект за други услуги, неklasифицирани другаде / [фирма]/, обект за продажба на автомобили и мотоциклети / [фирма]/, обект за търговия на дребно с разнородни нехранителни стоки / [фирма]/. Констатирано е също от проверяващите, че [фирма] не е подало годишна данъчна декларация по чл. 92 от Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за 2018 г. Отражено е, че [фирма], [фирма] и [фирма] не са притежавали моторни превозни средства, а [фирма] и [фирма] са със задължения за ДДС за процесиите периоди в особено големи размери.

По време на проверката дружеството - жалбоподател е представило пред ревизиращите и счетоводни справки и копия на фактури, ППП, фискални бонове и рамкови договори за поръчка или услуга. Предмет на договорите са доставки на компютърни части/консумативи и копирна хартия. Отбелязано е, че представените от ревизираното дружество договори, ППП и фактури за [фирма], [фирма] и [фирма] са идентични с представените от доставчиците. Установено е, че е налице обаче различие на вида на стоките, вписани във фактури № 143/31.07.2018 г., № 113/29.06.2018 г. и № 79/31.05.2018 г. издадени от [фирма] и фактура № 125 от 07.03.2019 г., издадена от [фирма] спрямо отразените в ППП. С фактурите, издадени от [фирма], са документираны доставки на канцеларски материали, а с ППП предаване/получаване на компютърни части/консумативи. С фактура № 125/07.03.2019 г., издадена от [фирма], е документирана продажба на компютърни части/консумативи, а в ППП - предаване/получаване на копирна хартия. Посочено е,

че във фактура № 107/13.02.2019 г., издадена от [фирма], с предмет на доставка - копирна хартия, и ППП към нея, не е конкретизирано количеството продадена копирна хартия и единична цена за съответна единица продажба. Проверяващите са описали в РД, че представените фискални бонове, удостоверяващи плащане по фактурите, са с дати на издаване след датите на издаване на фактурите, а част от фискалните бонове за плащане по издадените фактури от [фирма] са нечетливи. Органите по приходите извършили и справка в базата данни на НАП, с оглед на която е констатирано, че на 11.05.2018 г. - дата на издаване на фискалните бонове от [фирма] доставчикът не е подал данни за получени плащания по продажби в брой, отчетени чрез фискално устройство. Направен е извод, че последните не са доказателство за извършено плащане по фактурите.

С оглед на представените в ревизионното производство доказателства и на база изведените въз основа на тях факти органите по приходите са приели, че издадените фактури от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] не документират реално осъществени доставки на стоки и услуги по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС. Установено е разминаване на предмета по договора със съответния доставчик /за услуги/ спрямо предмета на доставките по фактурите /стоки/. Данните от ППП са несъпоставими с тези по процесиите фактури, тъй като в тях не са конкретизирани вид, количество и единична цена на компютърни елементи, каквито са налице във фактурите. Прието е също, че не са представени доказателства, удостоверяващи съответно получаването и предаването на резултата по доставките, както и че не са налице данни за стопанисвани от доставчиците търговски обекти, в които да съхраняват стоките. Ревизиращият екип е достигнал до извод и, че доставчиците не са представили доказателства за произхода на стоките, в т.ч. счетоводни справки. Данни за произхода им не са налични в базата данни на НАП. Ревизираното дружество не е представило доказателства за получаването на стоките/услугите, отразяването им в счетоводството и последващата им реализация.

С Покана по чл. 103 от ДОПК № Р-22221720000071-177-001/15.05.2020 г. [фирма] е поканено да коригира неправомерно приспадения данъчен кредит по издадените фактури от изброените доставчици, тъй като е преценено, че те не документират реално осъществени доставки. К. не е направена. На основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69 от ЗДДС, във връзка с чл. 6 и чл. 9 от с.з., с РА е отказан данъчен кредит по издадените фактури от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] в общ размер на 19 191, 20 лева.

С Решение № 1689/06.11.2020 г., решаващият орган е потвърдил изцяло ревизионния акт. Заключил е, че при явна недоказана реалност на доставките като материалноправна предпоставка за признаване на претендираното право, органите по приходите правилно са отказали претендираното право на приспадане на данъчен кредит, в резултат на което са установили задължения по ЗДДС.

При така изяснената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното: Оспорва се в срок подлежащ на обжалване акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

В съдебното производство, съгласно нормата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Съдът приема, че

обжалваният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите, по смисъла на чл. 119, ал. 2 от ДОПК. Спазена е формата по чл. 120, ал. 1 от ДОПК. От приложените по административната преписка доказателства се установяват обстоятелствата по спазване процедурата по образуване и развитие на производството пред административния орган.

РА е издаден при правилно приложение на материалния закон.

Предвид съдебната практика на ВАС и СЕС, установеното осчетоводяване и плащане по банков път на стойността на фактурите не е достатъчно за установяване извършването на посочените в тях услуги. Основните критерии за действителност на доставките на услуги, според практиката на Върховния административен съд /решение №7100 от 14.06.2016г. по адм.дело №6769 от 2015г., решение №8000/30.06.2016г. по адм.дело №3849 от 2016г., решение №1728 от 17.02.2016г. по адм.дело №6526 от 2016г./ и на Съда на Европейския съюз са: фактурата да е пълна, т.е. съдържанието на фактурата да е съобразено с изискванията на чл.226 от Директива 2006/112/ЕО от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност; посоченият предмет на доставките по фактурата да позволява да се определи вида на съответните услуги; да е конкретизиран начина на формиране на договорната цена; да са посочени количествените характеристики и обема на услугата, да е доказан начина на доставяне на услугата; да е използвана за дейността на ревизираното лице; материална и кадрова обезпеченост на доставчиците; аналитична отчетност за направени разходи – отразяване в счетоводната документация на доставчиците, т.е. отчетени разходи в счетоводството на доставчиците за изпълнение на услугите, които да се съпоставят със стойността на процесните фактури. Съдържанието на фактурите, по които жалбоподателят претендира приспадане на данъчен кредит, трябва да отговаря на изискването на чл.226 т. 6 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета и на разпоредбата на чл.114 ал. 1 т. 9 ЗДДС - в описанието на услугата да се съдържа релевантната информация, необходима за индивидуализирането на престацията, защото неустановената престация не може да бъде предмет на данъчен кредит.

Видно от приложените по делото доказателства, фактурите от [фирма] са с предмет компютърни части консумативи. В представените приемо предавателни протоколи е посочено: дънна платка, рам памет, процесор, видео карта, хард диск. Представен е и договор от 20.03.2018г. с предмет доставка на компютърни части на консумативи. Няма договорена цена, не са уточнени и частите. Фактурите от доставчика [фирма] са с предмет компютърни части- консумативи, като протоколите съдържат изброяване съответно на кутия, дънна платка, видеокарта, портове, рам памет,

процесор, без обаче да са посочени брой и единична цена. Не са индивидуализирани също марка, модел и сериен номер. Липсват и направени заявки. Издадената фактурата от [фирма] е също с предмет компютърни части- консумативи. Представен е договор с конкретния предмет и при направени конкретни заявки, които обаче не са представени. Няма и уговорена цена. В приемо- предавателния протокол отново има изброяване на консумативи, без обаче същите да са индивидуализирани по необходимия начин, а именно с номер, марка и единична цена. Относно доставките от [фирма] е представен договор с предмет компютърни части- консумативи. Представени са и фактури № 107/13.02.2019 г. и № 125/07.03.2019 г. с предмет хартия, без да е посочено обаче количество и единична цена. Липсва информация и за марката, броя на пакетите и цената. Видно от останалите фактури- те са с предмет- компютърни части, без отново да е конкретизиран вида на съответния компютърен елемент. Предметите на доставките по фактури от дружествата [фирма], „А.“ БГ и [фирма] също са с предмет канцеларски материали и компютърни консумативи, като за тях също липсват доказателства за конкретния вид и количество.

Въз основа на тези данни съдът формира извод, че всички фактури от процесните доставчици не съдържат достатъчно данни, въз основа на които да бъде направен еднозначен извод за възникнало конкретно данъчно събитие и поради това не съответстват на изискванията за съдържанието им. Конкретно не съответстват на изискванията да съдържат вида на услугата, количество и стойност тези фактури.

Непълнотата на фактурите възпрепятства установяване съответствието им на действително извършена сделка, възможността за доказване реалността на доставките, респективно установяване настъпването на данъчното събитие и е самостоятелно основание за отказ на право на данъчен кредит по тези фактури. Издадените фактури, описани по – горе по спорните доставки не дава точна представа за количеството, естеството и степента на доставената услуга – на доставените стоки, което е в нарушение на чл. 226 т.6 от Директива 2006/112/ЕО НА СЪВЕТА от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност. Не става ясно какви по вид материали са фактурирани и какво количество от тях.

В практиката на Съда на Европейския съюз /СЕС/ е трайно възприето разбирането, че не е възможно приспадането на данък, който е дължим, единствено поради вписване във фактурата, тъй като упражняването на това право се ограничава само до действително дължимите данъци - Решение от 13 декември 1989г., G. Н. С-342/87, Решение от 19 септември

2000 г. S. & C. AG & Co. KG срещу F. B. и M. S. срещу F. E. C - 454/98, решение по дело C-152/02 на С. и т. 49 от решението по дело C-285/09 на СЕС, т.44 от решение по съединени дела №C-80/11 и C-142/11. Следователно, наличието на реална доставка е част от материално-правните изисквания за признаване право на данъчен кредит, както съобразно цитираните норми на съюзното право и практиката на СЕС, така и съобразно националното законодателство. За да се установи, че на основание доставката на услуги е налице право на приспадане, е необходимо да се провери, дали доставките са реално осъществени и дали са използвани от лицето са извършването на облагаеми доставки /т.31 от решение на СЕС по дело C-285/11/. Наред с притежаването на данъчния документ по чл. 71 т. 1 от ЗДДС, трябва да се установи реалното извършване на услугите по облагаемата доставка – аргумент от чл.6 ал.1 и чл.9 ал.1 от ЗДДС. Решенията по дела C-642/12 и C-643/12 обосновават тезата, че не е изключена възможността компетентната администрация да провери дали фактурираните доставки са действително извършени и с оглед на това да установи данъчно задължение, т.е. да обследва налице ли е реално изпълнение на фактурираните услуги по смисъла на чл.9 от ЗДДС. В решението си по дело C – 271/12, Съдът на ЕС изрично е приел, че правото на приспадане може да се откаже на данъчнозадължените лица, получатели на услуги, които разполагат с непълни фактури, дори ако в допълнение на последните след приемането на решението за отказ, е предоставена информация с цел доказване на действителното им извършване, естеството и стойността им.

Конкретизирането на доставката в случая в процесните фактури не е извършено в достатъчна степен и по начин, който да позволява последваща проверка и установяване на действителното ѝ извършване. Фактурите сами по себе си не съставляват доказателство за възникнало данъчно събитие, тъй като представляват частен документ по смисъла на чл. 180 ГПК. Като такъв документ, не се ползват с материална доказателствена сила.

Възможно е да се формира извод за извършването на доставка по конкретна фактура, само ако същата съдържа достатъчно обективни данни за възникнало данъчното събитие, които могат да бъдат проверени. Договорите обективират възникнало облигационно правоотношение между страните по тях, но не доказват изпълнението на насрещните престации. Поради това препращането към конкретен договор не носи информация за конкретни данни, свързани с изпълнението му. Така също, за доказване произхода на процесните стоки са приложени: фактура № 0..140/09.04.2018 г. от [фирма] относно доставчика [фирма]; фактура №

100..269/12.04.2019 г., издадена от [фирма] по отношение на доставките от [фирма]; фактура № 100..275/20.10.2019г. ,издадена от [фирма] на [фирма]; фактура № 10..193 от 10.02.2019 г., издадена от [фирма] относно доставчика [фирма] , както и фактури, издадени от [фирма] на [фирма], три фактури издадени от [фирма] на [фирма] и две фактури издадени от [фирма] на [фирма]. Така представените фактури обаче съдът намира, че не свидетелстват за произхода на стоките, доколкото същите не съдържат изброяване на конкретни видове, липсва индивидуализация на процесните стоки и брой от тях. В този смисъл съдът счита, че от страна на дружеството- жалбоподател не са представени необходимите доказателства за реалност на доставките, а именно доказателства за конкретния вид и количество компютърни части/ консумативи, канцеларски материали и копирна хартия. За компютърните елементи и части не са посочени индивидуализиращи белези като модел, марка, нито единична цена и бройка на конкретната част.

Преценката дали фактурата обективира възникнало данъчно събитие може да бъде извършена само въз основа на връзката между съдържащите се в нея обективни данни с други такива, които ги потвърждават, съответно доказват изпълнение на насрещна престация по облагаема доставка. По тези съображения, индивидуализирането на предмета по фактурите следва да бъде извършено с точни параметри, които позволяват доказването ѝ.

Посочените изисквания към фактурата не са формални, тъй като са свързани с материално-правните изисквания към доставките и преценката дали се касае за облагаема доставка по принцип и действително настъпило данъчно събитие. Спазването на формалните изисквания при съставянето на фактурите не е решаващо за преценката на процесните доставки, в случая е решаващо е обстоятелството, че непълнотата на процесните фактури възпрепятства доказването на изпълнението на материалноправните изисквания за възникването на данъчно събитие - на каквито и да са факти, свързани с извършването на услугата конкретно.

Изложеното обуславя извод, че фактурите които не отговарят на изискванията за съдържание по чл.114, ал.1, т. 9 ЗДДС са опорочени като документ по чл. 71, т.1 от същия закон. Неизпълнение на посоченото изискване съставлява самостоятелно основание да не бъде признато правото на приспадане на данъка по фактурите.

Доколкото не е установена реалност на доставките не следва да се обсъжда дали са налице другите условия за възникване на право на данъчен кредит. Мотивиран от горните съображения, съдът намира за

НЕОСНОВАТЕЛНА жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] и адрес [населено място], [улица], представлявано от управителя Б. В. Г. срещу Ревизионен акт № Р-22221720000071-091-001/11.08.2020 г., издаден от В. В. - на длъжност „Началник на сектор“, орган възложил ревизията и П. Б.-Д., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП - С. град – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1689/06.11.2020 г. от Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място].

Във връзка с изхода на делото, ответникът има право да му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, за чийто размер съдът излага следните съображения:

При този изход на делото, искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, следва да бъде уважено на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, като същото бъде определено съобразно чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно – 1 196,00 лева.

Водим от изложеното и на основание чл.172 ал.2 от АПК и чл.160 ал.1 от ДОПК, както на основание чл.161 от ДОПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] и адрес [населено място], [улица], представлявано от управителя Б. В. Г. срещу ревизионен акт № Р-22221720000071-091-001/11.08.2020 г., издаден от В. В. - на длъжност „Началник на сектор“, орган възложил ревизията и П. Б.-Д., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП - С. град – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1689/06.11.2020 г. от Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място].

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 1 196,00 лева.

РЕШЕНИЕТО може да се оспори пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ :